



ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດທີ 31 ພຶສພາ 2020 (05-31-2020)

ຍອມຮັບ

ດົນປານໃດແລ້ວທີ່ທ່ານໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ຈະໂຕ້ຖຽງ?

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ຄວາມສັມພັນທີ່ເຂັ້ມແຂງຈະບໍ່ຖືກກັດກັນຈາກຄວາມເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ໃນໂລກທີ່ລົມບູນແບບ, ທຸກໆຄົນຈະຕົກລົງເຫັນດີກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ທຸກຄົນຈະອ້າງລູກຂອງພວກເຂົາຄືຂ້າພະເຈົ້າ, ທຸກຄົນຈະເລືອກເອົາຜູ້ສະໜອງເລືອກຕັ້ງຄົນດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສນັບສນຸນ. ທຸກຄົນຈະໃຊ້ເງິນຂອງພວກເຂົາຄືກັບຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຈ່າຍເງິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ມັນເປັນໂລກທີ່ປະເສີດແທ້ໆ ຖ້າທຸກຄົນເລີ່ມຕົ້ນຈະເປັນຜູ້ອ່ານຈາກຖ້ອຍຄຳທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຊຶ່ງກໍແມ່ນອັນທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງຂ້າພະເຈົ້າເວລານີ້!

ແຕ່ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຕໍ່ໜ້າ. ທີ່ເປັນຄຳຖາມສຳລັບພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນກໍຄື: ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ເຫັນດີກັນ? ຫລາຍຄົນໃນພວກເຮົາໃຊ້ເວລາຢ່າງຫລວງຫລາຍຊັກຊວນ - ພະຍາຍາມໃຫ້ຄົນຕາບອດສນັບສນຸນຄວາມເຫັນຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ຈະເປັນແນວໃດຖ້າວິທີການດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ໄດ້ຜົນ? ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນເມື່ອເວົ້າບໍ່ເຂົາຈົນໃບໜ້າກໍາ ອີກຄົນນຶ່ງກໍຍິດຢູ່ໃນຈຸດຍືນຂອງລາວ? ຄວາມສັມພັນຈະສິ້ນສຸດລົງບໍ່?

ໃນພຣະທັມໂຣມ, ໂປໂລໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຖອມຕົວ ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄວາມຄິດເຫັນ. ຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ, ພູບາງໜ່ວຍກໍມີຄຳທີ່ຈະຕາຍໃສ່ ແລະຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຍືນຢູ່ຈຸດຂອງເຮົາ, ແຕ່ໂປໂລໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາເພື່ອຈະຂີດເສັ້ນເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອໝາຍເປັນເຂດແດນ. ຄຳແນະນຳຂອງໂປໂລຈະນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ຮັກສາຄວາມສັມພັນທີ່ເຂັ້ມແຂງໄວ້ ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງໃດໆຂອງຄວາມຄິດເຫັນ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າແນວໃດ: (ເບິ່ງຕາມຂໍ້ 1, 2 ແລະ 3)

ການສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ໂຣມ14:1-4

¹ສ່ວນຄົນທີ່ອ່ອນໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນຈຶ່ງຮັບເຂົາໄວ້ ແຕ່ບໍ່ໃຊ້ເພື່ອຖືກຖຽງກັນໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ² ຄົນນຶ່ງຖືວ່າຈະກິນອັນໃດກໍໄດ້ຫມົດ ແຕ່ຄົນທີ່ຍັງອ່ອນໃນຄວາມເຊື່ອກໍກິນແຕ່ຜັກເທົ່ານັ້ນ ³ ຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ກິນນັ້ນໝິ່ນປມາດຄົນທີ່ບໍ່ກິນ ແລະຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ກິນກ່າວໂທດຄົນທີ່ກິນ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດຮັບເອົາຜູ້ນັ້ນແລ້ວ ⁴ ເຈົ້ານັ້ນແມ່ນໃຜຈຶ່ງກ່າວໂທດໃສ່ບ່າວຂອງຜູ້ອື່ນ ບ່າວນັ້ນຈະຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ຫລືລົ້ມລົງກໍສຸດແລ້ວແຕ່ນາຍຂອງຕົນ ແລະເຂົາຄົງຈະຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ເປັນແນ່ ດ້ວຍວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮິດອາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໄດ້ ໂປໂລໄດ້ທ້າທາຍຄຣິສຕະຈັກ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມສັມພັນອັນສົງຄາມ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນໂບດດຽວກັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຢູ່ນຳກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ພຣະທັມໂຣມບົດທີ 14 ຊີ້ໃຫ້ເຫັນກຸ່ມບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ ເພາະວ່າສະມາຊິກໄດ້

ເຂົ້າຮ່ວມກຳລັງຕາມການຊັກຊວນສ່ວນຕົວແລະຄວາມເຫັນຊອບຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຕຳໜິກັນແລະກັນສຳລັບຄວາມເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການແບ່ງແຍກນີ້ຜິດແລະເກີດຂຶ້ນຜິດບ່ອນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃຫ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນກ່ຽວກັບເລື່ອງສິ່ງຂອງເລັກໆນ້ອຍໆ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດ ຫລືແບ່ງແຍກກັນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນເພື່ອບາບຂອງພວກເຂົາຫລືບໍ່. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົນທະນາກ່ຽວກັບການເຂົ້າຫາຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາເພື່ອນຳຄົນມາຫາພຣະຄຣິດ. ພວກເຂົາໂຕ້ຖຽງກັນກ່ຽວກັບອາຫານແລະງານສລອງຕ່າງໆ.

ຕໍ່ມາໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສອງກຸ່ມນີ້ວ່າເປັນກຸ່ມທີ່ອ່ອນແອກວ່າແລະກຸ່ມທີ່ເຂັ້ມແຂງກວ່າ (ໂຣມ 15:1). ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມນຶ່ງເຂັ້ມແຂງກວ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທາງວິນຍານຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເສຣີພາບຂອງຄຣິສຕຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມ "ເຂັ້ມແຂງ" ກໍຍັງໄກຈາກຄວາມສົມບູນແບບຢູ່, ແຕ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ວ່າຈະເປັນບຸກຄົນໃດບຸກຄົນນຶ່ງກໍມີຊັ້ນຫລືຜັກ ແລະມີໃດທີ່ຄົນນັ້ນຖືວ່າບໍ່ຮູ້ສຸດກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫຼືການຂາດຄວາມຮັກແລະການອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະຄຣິດ.

ໃຜເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມທີ່ "ອ່ອນແອ"? ຄົນເຫຼົ່ານີ້ລວມເຖິງຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ມີເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນແຕ່ລະອາທິດດ້ວຍກົດລະບຽບບາງຢ່າງແລະການປະຕິບັດຈົນຝັງເລິກໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນກໍອາດມາຈາກພື້ນຖານຄວາມເຊື່ອອື່ນໆ ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຊື່ອວ່າອາຫານທີ່ຂາຍໃນຕະຫຼາດບໍ່ດີພໍທີ່ຈະເປັນອາຫານ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຫລົ່ານີ້ກໍໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນເໝືອນກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ "ເຂັ້ມແຂງ". ພວກເຂົາໄດ້ຖວາຍຕົວຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຂົາໄດ້ກົດກັນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຍອມຮັບອິດສະລະພາບໃໝ່.

ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມນຶ່ງອາດຈະເຕີບໃຫຍ່ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ທັງສອງກຸ່ມກໍມີຄວາມຜິດທີ່ຖືກຕຳໜິດ້ານຈິດວິນຍານ. ແທນທີ່ຈະດຶງອີກກຸ່ມນຶ່ງລົງແລະກຽດຊັງຕຳແໜ່ງທີ່ກຸ່ມນັ້ນໄດ້ຮັບ, ໂປໂລໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ "ຍອມຮັບ" ເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ຍອມຮັບເອົາຄວາມຄິດຂອງຄົນອື່ນແລະເປັນຄົນໃຈກວ້າງຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. ໂລກໄດ້ຕິດຄວາມໝາຍການຍອມຮັບວ່າເປັນການຍືນຍັນຢ່າງເຕັມທີ່, ພ້ອມທັງໃຫ້ການຮັບຮອງຄວາມເຊື່ອ ແລະການປະຕິບັດຂອງບຸກຄົນນັ້ນ. ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ "ຍອມຮັບ" ເພື່ອໃຫ້ອະພິຍາຍ. ແຕ່ແມ່ນຄວາມປາຖນາທີ່ຈະຢູ່ໃກ້ຊິດກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າທັງສອງຝ່າຍຈະເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ ແຕກຕ່າງກັນ.

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຄວນຈື່ໄວ້ວ່າໂປໂລໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ມີການໂຕ້ຖຽງກັນ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້. ໃນໂຣມບົດທີ 14, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງ "ພື້ນທີ່ສີຂີ້ເຖົ້າ" ໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ເຖິງບ່ອນນັ້ນ, ໃນຂໍ້ທີ 4, ເພິ່ນໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງວ່າພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ຄຳຕອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດໂລກນີ້ຢ່າງໃດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງຄົນອື່ນ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະເປັນຜູ້ພິພາກສາເໜືອຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ພິພາກສາ.

2. ໂຣມ 14:13-15

¹³ ເຫດສັນນັ້ນພວກເຮົາຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ກັນແລະກັນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ວ່າຈົ່ງຕັ້ງໃຈເຮັດດັ່ງນີ້ດີກວ່າ ຄື ຢ່າໄດ້ເອົາສິ່ງໃດເປັນເຫດໃຫ້ຊຸມສະດຸດຫລືລົ້ມລົງມາຂວາງທາງຂອງພີ່ນ້ອງ ¹⁴ ເຮົາຮູ້ແລະເຊື່ອໂດຍແນ່ໃຈໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງນຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ເປັນຂອງຕ້ອງທ້າມໃນຕົວມັນເອງ ແຕ່ຖ້າຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດຖືວ່າສິ່ງໃດເປັນຂອງຕ້ອງທ້າມ ມັນກໍເປັນຂອງຕ້ອງທ້າມສຳລັບຜູ້ນັ້ນແທ້ ¹⁵ ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າເປັນທຸກໃຈເພາະອາຫານທີ່ເຈົ້າກິນ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໄປຕາມທາງແຫ່ງຄວາມຮັກເສັ້ງແລ້ວ ພຣະຄຣິດຊົງສົ່ງພຣະຊົນເພື່ອຜູ້ໃດ ກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຈົບທາຍເພາະອາຫານທີ່ເຈົ້າກິນນັ້ນ

ກຸ່ມທີ່ "ເຂັ້ມແຂງ" ຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍກ່ຽວກັບເສຣີພາບ, ແຕ່ໂປໂລຍັງທ້າທາຍຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼົ່ານີ້ຢູ່

ບໍ່ແມ່ນອ່ອນໄຫວໂດຍໂອ້ວດເສລີພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາຄວນຫລີກລ້ຽງໃນການກ້າວກ່າຍຄືນອີ່ນ.

ການບໍ່ນັບຖືຄືນອີ່ນ, ຄຣິສຕຽນທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຈະບໍ່ໃຊ້ເສລີພາບຂອງພວກເຂົາເກີນຂອບເຂດ, ການກຳຈັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງອອກຈາກຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຊອບ. ຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວຂອງເຮົາຄວນຍົກສູງເໝືອເສລີພາບຂອງເຮົາ. ຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງຄວນເປັນຜູ້ເຂົ້າຫາຜູ້ອ່ອນແອກ່ອນ.

ສິມອນເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດຊົ່ວ. ເປັນຊາຍໜຸ່ມນຳການນະມັສການ. ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນວິທະຍາລັຍ, ລາວມັກຈະຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳກຸ່ມດົນຕີໃນຫ້ອງນະມັສການຄືກັນກັບໂບດອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ. ວັນອາທິດໜຶ່ງ, ລາວໄດ້ຖືກເຊັນໃຫ້ນຳກຸ່ມດົນຕີຂອງລາວໄປຫລິ້ນຢູ່ໂບດເກົ່າແກ່ແຫ່ງໜຶ່ງ. ສິດຍາພິບານເປັນຄົນທີ່ໃຈຕືຫລາຍແລະໄດ້ໃຫ້ຄວາມຊົມເຊີຍ, ແຕ່ລາວໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສິມອນໃສ່ເສື້ອຄຸມແລະມັດເນັກໄທ, ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນເຄື່ອງນຸ່ງປົກກະຕິສຳລັບຜູ້ນຳໃນໂບດຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າຖືກດູດູກ, ສິມອນໄດ້ວາງໂທຣະສັບແລະມີຄວາມຂ້ອງໃຈວ່າ: "ເປັນຫຍັງຄຣິສຕະຈັກນີ້ຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ? ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບຂ້ອຍຕາມທີ່ຂ້ອຍເປັນຢູ່?" ສິມອນໄດ້ຕັດສິນໃຈດ້ວຍອາລົມອັນຮ້ອນແຮງຂອງລາວ. ລາວໄດ້ປະຕິເສດຄຳຮ້ອງຂໍຂອງສິດຍາພິບານແລະໃນວັນອາທິດນັ້ນລາວໄດ້ມາຮອດໂບດດ້ວຍສິ່ງຢືນເກົ່າໆແລະເສື້ອຍືດຄໍບັງທີ່ລາວມັກ. ນັ້ນແມ່ນນິດສັຍຂອງລາວແມ່ນບໍ່? "ຄົນສ່ວນຫລາຍສາມາດຈະເອົາຊະນະສະຖານະການນັ້ນໄດ້."

ເປັນການງ່າຍທີ່ຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງສິມອນ, ຄວາມຄິດທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ. ກໍອາດຈະເປັນແນວນັ້ນທີ່ທ່ານ - ຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ - ໃນບາງຈຸດໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະແກ້ຕົວໃນພຶດຕິກຳຂອງທ່ານໂດຍເວົ້າວ່າ, "ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງເອົາຊະນະສະພາບການນັ້ນໃຫ້ໄດ້." ແຕ່ຄວາມຄິດນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມສັມພັນທີ່ດີ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຜິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງທ່ານໃນພຣະຄຣິດເຈັບປວດດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ບໍ່ດີ.

ພວກເຮົາຕ້ອງມີທ່າທີ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ຍາມໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາພິຈາລະນາເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນອື່ນໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາປັບປຸງຊີວິດຂອງພວກເຮົາເອງ, ພວກເຮົາກໍກຳລັງສະແດງຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແທນທີ່ຈະປະນີປະນອມ.

3. ໂຣມ 14:16-19

16. ສັນນັກຍ່າໃຫ້ການທີ່ເຈົ້າຖືວ່າດີນັ້ນ ເປັນຂໍ້ທີ່ຄົນອື່ນຕິຕຽນໄດ້ ເພາະວ່າຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໝາຍເຖິງການກິນແລະການດື່ມ, 17. ແຕ່ໝາຍເຖິງຄວາມຊອບທັມແລະສັນຕິສຸກ ກັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ 18. ຜູ້ທີ່ບົວຣະບັດພຣະຄຣິດໃນການເຫລົ່ານັ້ນ ກໍເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນທີ່ຊອບໃຈມະນຸດດ້ວຍ 19. ເຫດດັ່ງນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງສແວງຫາສິ່ງທັງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສົງຄູສຸກ ແລະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຈະເຣີນແກ່ກັນແລະກັນ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດບໍ່ແມ່ນກິນຊີ້ນແລະຜັກ! ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຕ້ອງກິນເພື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ເພື່ອກິນ. ດັ່ງນັ້ນແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຸມທີ່ສຳຄັນຂອງພວກເຮົາ?

- ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງໃຫ້ຄົນຮູ້ຈັກທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
- ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດເພື່ອສ້າງອານາຈັກຂອງພຣະອົງແລະສົ່ງເສີມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.
- ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດເພື່ອຈະເຫັນພຣະຜູ້ໃຜໃຫ້ພົ້ນຂອງພວກເຮົາສະເດັດກັບມາດ້ວຍຣິດອຳນາດແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີ, ໂດຍທີ່ເຮົາຕ້ອງມີຊີວິດທີ່ຕຽມພ້ອມແລະພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະຄຣິດເມື່ອພວກເຮົາໃຫ້ອັດຕາສ່ວນທີ່ເໝາະສົມກັບສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະຮັກສາເຫດແລະຜົນຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງເຕັມທີ່, ໂດຍປະຕິເສດທີ່ຈະບໍ່ເຮັດ "ໃຫ້ເຮື່ອງນ້ອຍກາຍເປັນເຮື່ອງໃຫຍ່." ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນພວກເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແລະຍິນດີກັບຄວາມສັມພັນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ໃສ່ເຄື່ອງໝາຍຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້. ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ພວກເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງຄວາມມັກແລະຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄວາມຄິດເຫັນ. ໂດຍສະເພາະ, ການໃຊ້ເວລາອາດຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ກະຈ່າງແຈ້ງດ້ານສິນທັມແລະຍິນດີຢູ່ໃນພຣະຄຳ, ແລະຈຸດຍືນນັ້ນອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການແບ່ງແຍກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງຍືນຢູ່ໃນຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຮັກ, ດ້ວຍຄວາມເປັນນຶ່ງດຽວໃນຈິດໃຈ.

ເມື່ອບາງຄົນບໍ່ເຫັນດີນຳພວກເຮົາຫຼືເຮັດໃຫ້ເຮົາເສັ້ນໃຈ, ທັມມະຊາດການໂຕ້ຕອບຂອງພວກເຮົາແມ່ນແລ່ນໜີຈາກຄົນນັ້ນ, ສ້າງກຳແພງປ້ອງກັນ ຫຼືພຽງແຕ່ຢູ່ຫ່າງໆ ບໍ່ເຂົ້າໄປໃກ້. ໃນບາງສະຖານະການຈຳເປັນຕ້ອງມີເຂດແດນເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ການຕອບສະໜອງຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ດີແມ່ນການຮັກສາຄວາມສັມພັນໄວ້. ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ຕິດສນິດຢູ່ແລະຮັບໃຊ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງນຳມາຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາ.

ພຣະຄຳພີໄດ້ຂັບເຄື່ອນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາເພື່ອຮັກສາຄວາມສັມພັນ. ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບ "ຄວາມຊອບທັມ, ຄວາມສົງຄາມ, ແລະຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ." ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສົ່ງເສີມສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນຊີວິດຂອງຄອບຄົວແລະໂບດຂອງພວກເຮົາ ແລະຢ່າລົ້ມເລີກຄວາມຫວັງໃນການປົນປົວຮັກສາໃຫ້ຫາຍດີ.

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອສ້າງຄວາມສັມພັນເຖິງແມ່ນຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງຂອງຄວາມຄິດເຫັນ? ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງການນຳໃຊ້ຕໍ່ໄປນີ້:

- **ຂຍາຍພຣະຄຸນອອກໄປ.** ຖ້າມີຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານ ເພາະວ່າການກະທຳຂອງພວກເຂົາຂັດກັບຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ, ຈົ່ງໃຫ້ອະພິຍາຍແກ່ເຂົາ. ຢ່າຍຶດຖືໃຫ້ການກະທຳເຫລົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ.
- **ປ່ອຍອອກໄປ.** ທ່ານອາດຈະຮູ້ສຶກມີອິດສະຢ່າງສົມບູນໃນພຣະຄຣິດ ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນງານສລອງບາງຢ່າງ, ແຕ່ຄົນອື່ນບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມ. ຈົ່ງໃຫ້ອິດສະພາບຂອງທ່ານມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິຈະກຳນັ້ນເພື່ອໂຄຣິບແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.
- **ຕົກລົງທີ່ຈະບໍ່ເຫັນດີນຳ.** ພົບກັບຄົນທີ່ທ່ານມີຄວາມເຫັນແຕກຕ່າງ. ຊຶ່ງອາດຈະຊ່ວຍໄດ້ ຖ້າທ່ານແຕ່ລະຄົນໂອ້ລົມກັນວ່າເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຍຶດຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນທີ່ສຸດທ່ານຍັງສາມາດເລືອກທີ່ຈະຕົກລົງວ່າຈະບໍ່ເຫັນດີນຳ. ຈົ່ງຮັກສາຄວາມຮັກແລະໂຄຣິບຄົນອື່ນເຖິງຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງກໍຕາມ.

ຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານສຳຄັນກວ່າຄວາມຄິດເຫັນຂອງທ່ານ. ຮັກພຣະຄຣິດໂດຍການຮັກຄົນອື່ນ ຫຼາຍກວ່າທີ່ທ່ານຮັກຄວາມຖືກຕ້ອງຫຼືຄວາມຄິດເຫັນຂອງທ່ານເອງ.

ອຸປະຖຳໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ www.lsbtf.org